

**17 OCTOMBRIE
HARALAMBOS BOUSIA**

**SLUJBA
ADORMIRII
SF.APOSTOL
LAZĂR
AL CIPRULUI**

MINEIUL-GR

Ἀκολουθία Β

Κοιμήσεως Ἀγίου ΛΑΖΑΡΟΥ

Δρ. Χαρ. Μπούσια

Ψαλλομένη τῇ 16^η Ὀκτωβρίου

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῆς Βηθανίας τὸν γόνον, ὅνπερ ἀνέστησε, Χριστὸς ἐκ τοῦ θανάτου, τετραήμερον ὄντα, ἐν Ἄδῃ, ἐγκωμίοις νῦν μελιχροῖς, καταστέψωμεν Λάζαρον, ὡς τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν, πανευφρόσυνον προοίμιον.

Χερσὶ Βαρνάβα καὶ Παύλου, ἀνευφημήσωμεν, τὸν χειροτονηθέντα, Ἱεράρχην Κιτίου, ὡς Θείων Ἀποστόλων τοῦ Ἰησοῦ, συνεργὸν καὶ ὁμόζηλον, καὶ ἀνυστάκτων Ποιμένων τῆς λογικῆς, ποιμένης πίστεως καλλώπισμα.

Τῇ Κιτιέων ἀγέλῃ, σοφῶς ἰθύναντα, πρὸς σωστικοὺς λειμῶνας, δεῦτε, Λάζαρον θεῖον, Κυρίου ὡς θεόπτην τῶν θαυμασῶν, καὶ τῶν λόγων αὐτήκοον, ἀνευφημήσωμεν ᾠσμασι μελιχροῖς, καὶ παντέρπνοις μελωδήμασι.

Νῦν τὴν δευτέραν Λαζάρου, Δικαίου κοίμησιν, τοῦ Μαθητοῦ καὶ φίλου, τοῦ Κυρίου γνησίου, ἐν πόλει

Κιτιέων τῇ εὐκλεεῖ, μουσικῶς ἐορτάσωμεν, οἱ προσδοκῶντες ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰωνίζουσαν.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τὸν περιπόθητον φίλον τοῦ Θεανθρώπου, τοῦ αὐτὸν ἐκ τάφου ἐγείραντος, ὄντως ἐν αὐτῷ τετραήμερου, Λάзарον τὸν Δίκαιον καὶ πάνσοφον Κιτίου Ἱεράρχην, μελιρρύτοις ἐφυμνίοις ἐγκωμιάσωμεν· οὗτος γὰρ δεχόμενος ἡμῶν τὸν ὕμνον ὡς θυμίαμα εὖοσμον, τῆς μελλούσης ἀπαλλάττει κολάσεως, ταῖς πρὸς Θεὸν αὐτοῦ πρεσβείαις, τοὺς αὐτὸν μεγαλύνοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου....

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β' . Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῶ.

Γνώστης τῶν ἐν Ἐδέμ, καὶ ἐν καταχθονίοις, ὑπάρχων ῥῦσαι πάντας, θανάτου αἰωνίου, τοὺς σὲ τιμῶντας, Λάζαρε.

Στ. *Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.*

Δεῦρο, φωνῆς Χριστοῦ, ἀκούσας ἔξω, μάκαρ, ἐξῆλθες ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ βαθέος ὕπνου, ζωῆς κοσμητήτορ, Λάζαρε.

Στ. *Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιήσιν δὲ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλει τὸ στερρῶμα.*

Μνήμην σου τὴν σεπτὴν, κοιμήσεως δευτέρας, ἐν τῷ Κιτίῳ Κύπρου, πανδήμως ἀνυμνοῦμεν, Ὑψίστου φίλε, Λάζαρε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Δόξα Σοι, ὁ Θεός, Τριάς Ὑπεραγία, ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, αἰεὶ ὁ κυριεύων, Ζωὴ ὡς αἰωνίζουσα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Μῆτερ Θεοῦ, ἡ ἐπισκεψαμένη, εἰς Κίτιον τῆς Κύπρου, αὐτοῦ τὸν Ἱεράρχην, παμφίλτατόν Σου Λάζαρον.

Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Βηθανίας τὸν γόνον, Κιτίου ἔφορον, καὶ Ἱεράρχην ὡς φίλον, τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ, τὸν αὐτὸν ἐκ τάφου ὄντα τετραήμερον, ἐξαναστάντα, ἐκτενῶς, θεῖον Λάζαρον, πιστοί, τιμήσωμεν κατὰχρέος, βοῶντες· Πάτερ, εὐχαῖς σου, ἡμᾶς ἐκ πτώσεων ἀνάστησον.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Ὅν ἐκ τάφου ἀνέστησε τετραήμερον, ὁ κυριεύων θανάτου, καὶ τῆς ζωῆς, Ἰησοῦς, Ἱεράρχην Κιτιέων ἀνυμνήσωμεν, Λάζαρον τὸν θεοειδῆ, ὡς ἰσαγγελον βροτὸν, καὶ σύναυλον Ἀποστόλων, βοῶντες· ἐξ ἁμαρτάδων, ἡμᾶς ἀνάστησον πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος...

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως ὁ Προοιμιακὸς καὶ τὸ Μακάριος ἀνὴρ· εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱσιῶμεν στίχους σι' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια. Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Λάzarε Θεσπέσιε, τῆς Βηθανίας ἐκβλάστημα, Ἰησοῦ φίλε γνήσιε, ζωῆς κυριεύοντος, πάσης καὶ θανάτου, δι' ἐγέρσεώς σου, ἐκ τοῦ μνημείου τοῖς πιστοῖς, κοινὴν δεικνύοντος ἐξανάστασιν, λαμπρῶς σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν δευτέραν σου κοίμησιν, εὐλαβῶς ἐορτάζομεν, μελιρρύτοις μελίσμασι.

Λάzarε θειότατε, ὁ τετραήμερος ἔνοικος, Ἄδου, δεῦρο, ἀκήκοας, φωνῆς τοῦ Παντάνακτος, ἔξω, ἵνα πᾶσιν, ἐν καταχθονίοις, τὸν κολασμὸν τῶν ἀσεβῶν, διακηρύξης, ὃν θεασάμενος, ἐφύλαξας τὰ χεῖλη σου, ἐσφραγισμένα εἰς γέλωτα, ἄχρι τέλους δευτέρας σου, ἐν Κυρίῳ κοιμήσεως.

Λάzarε, κρηπίδωμα, Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, ἡ ἐκ τάφου σου ἔγερσις, ἡμῶν τὴν ἀνάστασιν, τὴν κοινὴν, παμμάκαρ, Κιτιέων φύλαξ, προεικονίζει τῶν λαμπρῶς, ὑμνολογούντων Χριστοῦ τὴν Ἑγερσιν, ἣν ἔρεισμα ἀσάλευτον, ἡμῶν ἡ πίστις ἡ ἄμωμος, ἔχει, Πάτερ θειότατε, καὶ θεμέλιον ἄσειστον.

Λάzarε, ἀνύστακτε, Κιτίου σῶφρον Ἐπίσκοπε, μετὰ σὴν ἐξανάστασιν, τριάκοντα ἔζησας, ἔτη θεαρέστως, καὶ σαφῶς πρὸς πόλου, ἐνδρόσους ἴθυνας νομᾶς, τῆς σῆς ἐλλόγου, ἀγέλης πρόβατα· διό σε

μεγαλύνοντες, καὶ κατορθώματα σέβοντες, θείας ποιμαντορίας σου, τὴν σὴν κοίμησιν μέλπομεν.

Λάζαρε, ὁ σύλλογος, τῶν χριστιανῶν ἐν ἄσμασι, καὶ φαιδροῖς μελωδήμασι, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, ἄγει νῦν καὶ κράζει· Φίλε τοῦ Ὑψίστου, ὁ ἀνυμνούμενος λαμπρῶς, εἰς τοὺς αἰῶνας, ὡς ὄντως δίκαιος, δικαιοσύνην ἅπασιν, ἐν τῷ Κιτίῳ ἐκήρυξας, ἐν ᾧ Λέων ἐδόμησε, σοὶ περίλαμπρον τέμενος.

Λάζαρε πανσέβαστε, τὸν Πλαστουργέτην Θεάνθρωπον, ἐκδυσώπει αἰείποτε, Ὅν πόθῳ ἠγάπησας, ἐκ τῆς σῆς καρδίας, τῶν μυχιῶν, Πάτερ, καὶ ἠγαπήθης παρ' Αὐτοῦ, ὡς φίλος γνήσιος, δοῦναι ἅπασιν, τοῖς ἄγουσι τὴν μνήμην σου, καὶ σὴν δευτέραν ἐν ἄσμασιν, ἐορτάζουσι κοίμησιν, ἅμφω σθένος καὶ δύναμιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐν ἀγαλλιάσει περίλαμπρον ἄγει πανήγυριν, ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ σου κοιμήσει, Λάζαρε αἰοίδιμε· ᾠδαῖς οὖν μελιχραῖς σε καταστέφουσα, συγκαλεῖ πάντας εἰς πνευματικὴν εὐωχίαν, καὶ ἐν κατανύξει βοᾷ σοι· ὁ τὴν χαρὰν γευσάμενος τοῦ γενομένου σοι θαύματος, τῆς εἰς ζωὴν ἐκ τοῦ θανάτου ἐπανακάμψεως, καὶ τῆς τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως, τοῦ Κιτίου Ἱεράρχα περὶδοξε, ἀνάστησον ἡμᾶς ἐκ τοῦ βυθοῦ ἁμαρτίας, πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἐναρέτου πολιτείας καὶ θεώσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει Σε, Παναγία Παρθένε,...

Εἵσοδος, Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
 Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. α' 1 - 10).

Ἀγαπήσατε δικαιοσύνην, οἱ κρίνοντες τὴν γῆν, φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι καὶ ἐν ἀπλότητι καρδίας ζητήσατε Αὐτόν· ὅτι εὐρίσκεται τοῖς μὴ πειράζουσιν Αὐτόν, ἐμφανίζεται δὲ τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν Αὐτῷ. Σκολιοὶ γὰρ λογισμοὶ χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ, δοκιμαζομένη τε ἡ δύναμις ἐλέγχει ἄφρονας. Ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι κατακρέω ἁμαρτίας· Ἅγιον γὰρ Πνεῦμα παιδείας φεύξεται δόλον καὶ ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων καὶ ἐλεγχθήσεται ἐπελθούσης ἀδικίας. Φιλάνθρωπον γὰρ Πνεῦμα σοφίας καὶ οὐκ ἁθώσκει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ· ὅτι τῶν νεφρῶν αὐτοῦ μάρτυς ὁ Θεὸς καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθὴς καὶ τῆς γλώσσης ἀκουστής· ὅτι Πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν οἰκουμένην καὶ τὸ συνέχον τὰ πάντα γινῶσιν ἔχει φωνῆς. Διὰ τοῦτο φθεγγόμενος ἄδικα οὐδεὶς μὴ λάθῃ, οὐ δὲ μὴ παροδεύσῃ αὐτόν ἐλέγχουσα ἡ δίκη. Ἐν γὰρ διαβουλίῳις ἀσεβοῦς ἐξέτασις ἔσται, λόγων δὲ αὐτοῦ ἀκοὴ πρὸς Κύριον ἥξει, εἰς ἔλεγχον ἀνομημάτων αὐτοῦ· ὅτι οὕς ζηλώσεως ἀκροᾶται τὰ πάντα καὶ θροῦς γογγυσμῶν οὐκ ἀποκρύπτεται.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 1 - 9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβουσιν καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' Αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ζ' 7-15).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ.

βασκανία γὰρ φαυλότητος ἄμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἄρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσίοις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Χριστῷ ἀναστάντι Βηθανία ἡ βλαστήσασά σε, καὶ Κίτιον δεξάμενον τὴν πρόνοιαν τῆς σῆς ποιμαντορίας, Λάζαρε, προάγγελε τῆς ἡμῶν κοινῆς ἀναστάσεως· σὺ γὰρ φυγὼν τὴν ὀργὴν τῶν Ἰουδαίων, μὴ πιστευσάντων τὴν ἐκ νεκρῶν σου ἀνάστασιν, Κιτίου τῆς Κύπρου παρὰ τῶν Ἀποστόλων, ἐχειροτονήθης Ἱεράρχης· καταγγείλας οὖν πᾶσι τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἑαυτὸν δεικνύμενος πρὸς πίστιωσιν τῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως, ἐκοιμήθης τὸν ὕπνον τῶν Δικαίων, ἵνα πᾶσιν ὑπαντήσης ἡμῖν εὐχαῖς σου, ἐν τῇ ἀλήκτῳ μακαριότητι.

Ἦχος β'.

Φοιτήσας παρὰ τοὺς πόδας τοῦ αἰωνίου Διδασκάλου, τοῦ καὶ ἀδελφικῶς ἀγαπήσαντός σε, ἡξιώθης Αὐτοῦ τῆς φωνῆς ἐν τοῖς καταχθονίοις ἀκοῦσαι, καὶ εἰς τὴν ζωὴν ἐπιστρέψαι τὴν βρότειον,

Λάζαρε· διό σε πάντες ὡς Μαθητὴν εὐσεβέστατον τοῦ Μεσσίου, καὶ Ἱεράρχην θεόσοφον γεραίροντες, τοὺς ἀγῶνάς σου πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ λαοῦ σου μεγαλύνομεν, καὶ τὰς εὐχὰς σου ἐξαιτούμεθα πρὸς βίον κρείττονα.

Ἦχος γ'.

Ἦγαπημένε φίλε τοῦ Ζωοδότου, καὶ ὁμόζηλε καὶ σύσκηνε τῶν Αὐτοῦ Ἀποστόλων, ἐν Κιτίῳ ἡγωνίσω πρὸς ἐδραίωσιν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας, ιερῶτατε Λάζαρε· ἡθῶν οὖν ἀμέμπτων διαγράψας διαυγεστάτην εἰκόνα, ἀνῆλθες Χριστῷ ὑπαντῆσαι ἐν πόλῳ δόξης, ἔνθα Αὐτῷ πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Ἦχος δ'.

Τὸν παμπόθητον φίλον τοῦ Χριστοῦ καὶ Δεσπότη, τὸν αὐτὸν ἐκ τοῦ μνήματος ἀναστήσαντα, Λάζαρον τὸν πανσεβάσμιον εὐφημήσωμεν κράζοντες· ὁ εἰς τύπον τεθεὶς Χριστοῦ τοῦ Ἀρχιποίμενος ἐν Κιτίῳ, καὶ ἰθύνας τὴν λογικὴν σου ἀγέλην πρὸς νομὰς σωτηρίας, Αὐτόν, τὸν μόνον Θεάνθρωπον, ἡμῖν ἰλέωσαι, τοῖς εὐλαβῶς μεγαλύνουσι τὴν δευτέραν σου κοίμησιν.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Θειότατε Λάζαρε, συγκάθεδρε τῶν Χριστοῦ δαιτυμόνων, ὁ ἀπολαύων τοῦ ἀμηχάνου κάλλους, τοῦ Αὐτοῦ πανιέρου προσώπου, ὡς φίλος Αὐτοῦ γνησιώτατος καὶ διάκοσμος τῆς Ἐκκλησίας, εὐλόγει θεόθεν καὶ ἀπαύστως ἀγίαζε θερμαῖς σου πρεσβείαις,

τοὺς φιλοῦντας ὑπὲρ πάντα τὸν Κύριον, καὶ τιμῶντας ἐκθύμως τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους Σου φύλαττε,...

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, τῆς Βηθανίας βλαστέ, τῆς Ἐκκλησίας πολυτίμητον κόσμημα, ὁ Πρόεδρος τοῦ Κιτίου, καὶ πάσης Κύπρου φρουρός, Λάζαρε, Κυρίου, φίλε γνήσιε· κοινῆς ἀναστάσεως, μηνυτὰ περιδόξατε, διαποιμάνας, θεαρέστως τὴν ποίμνην σου, τὴν δοθεῖσάν σοι, πνευματέμφορε Ἄγιε, ὑπ' Ἀποστόλων Κτίσαντος, Βαρνάβα τοῦ ἔμφρονος, καὶ Παύλου τοῦ θεηγόρου, μετέστης πρὸς Ὅν ἠγάπησας, ἐκ μέσης καρδίας, Ἰησοῦν τὸ Ζωοδότην, καὶ Πολυεὐσπλαγχνον.

Στ. *Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.*

Χαίροις, ὁ τῶν πιστῶν ἐδρασμός, τῶν Ἰουδαίων τῶν κακίστων ὁ ἔλεγχος, τὸ ὄνειδος Φαρισαίων, καὶ ἡ αἰσχύνη παντὸς, μὴ εἰς τῶν μερόπων ἐξανάστασιν, πιστεύοντος, Λάζαρε, Ἐκκλησίας ἀείφωτε, φωστήρ καὶ σέλας, ἀφθαρσίας λαμπρότατον, καὶ ἐνσφράγιστον, φρέαρ ἀϊδιότητος· ὅθεν δευτέραν κοίμησιν, τὴν σὴν ἐορτάζοντες, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην, ἐπιτελοῦντες ἐν ἄσμασι, Χριστὸν ἀνυμνοῦμεν, τὸν ἡμῖν θερμαῖς εὐχαῖς σου, ἰσχὺν παρέχοντα.

Στ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιήσιν δέ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλει τὸ στερῆμα.

Χαίροις, ὁ τοῦ Κιτίου Ποιμὴν, ὁ κατευθύνας πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, τοὺς ἄρνας τῆς σῆς ἀγέλης, τῆς λογικῆς, θαυμασιέ, τρόποις ποιμασίας θεαρέστου σου, πανόσιε Λάζαρε· ὅθεν πάντες γηθόμενοι, οἱ ἐν Κιτίῳ, ἐνοικοῦντες προσφεύγοντες, ἀντιλήψει σου, τῇ θερμῇ οὐκ αἰσχύνονται· πέλεις γὰρ φύλαξ ἄγρυπνος, προστάτης καὶ πρόμαχος, καὶ πολιοῦχος καὶ ῥύστης, ἐκ συμφορῶν καὶ κακώσεων, τῶν σοὶ προστρεχόντων, καὶ τὴν σὴν λαμπρῶς ὑμνοῦντων, δευτέραν κοίμησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς Ἱεράρχην πνευματέμφορον καὶ αἰδέσιμον τοῖς πᾶσι, τὸν βαδίσαντα τὰ ἵχνη τῶν θεοπνεύστων Ἀποστόλων, Λάζαρον τὸν πανίερον, εὐφημήσωμεν κράζοντες· Κιτίου ἔφορε, τῷ σῷ παγκάλῳ Ναῶ προσπελάζοντες, ὃν Λέων ὁ Αὐτοκράτωρ τῇ χάριτί σου ἐδόμησεν, ὑπερθεν τοῦ πανσέπτου σου τάφου, ἀπαύστως πρέσβευε τῷ ἱλαρῷ Δοτῇρι πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἐγείραι ἐκ φθορᾶς θανάτου πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, τοὺς εἰλικρινῶς τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι....

Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Βηθανίας τὸν γόνον, Κιτίου ἔφορον, καὶ Ἱεράρχην ὡς φίλον, τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ, τὸν αὐτὸν ἐκ τάφου

ὄντα τετραήμερον, ἐξαναστάντα, ἐκτενῶς, θεῖον
Λάζαρον, πιστοί, τιμήσωμεν κατὰ χρέος, βοῶντες·
Πάτερ, εὐχαῖς σου, ἡμᾶς ἐκ πτώσεων ἀνάστησον.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Ὃν ἐκ τάφου ἀνέστησε τετραήμερον, ὁ κυριεύων
θανάτου, καὶ τῆς ζωῆς, Ἰησοῦς, Ἱεράρχην Κιτιέων
ἀνυμνήσωμεν, Λάζαρον τὸν θεοειδῆ, ὡς ἰσάγγελον
βροτὸν, καὶ σύναυλον Ἀποστόλων, βοῶντες· ἐξ
ἀμαρτάδων, ἡμᾶς ἀνάστησον πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος...

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡῳ

**Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν
τάφον Σου, Σωτήρ.**

Ὡς φίλον τοῦ Χριστοῦ, καὶ σεπτὸν Ἱεράρχην,
Κιτίου εὐλαβῶς, σὲ γεραίρομεν, μάκαρ, θειότατε
Λάζαρε, σὺν Χριστῷ νῦν ἰστάμενον, Ὃν ἰκέτευε, ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, ἐκτελούντων σου, τὴν
πανσεβάσμιον μνήμην, εὐτάκτοις μελίσμασι.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκτρέφουσα πιστοὺς, θεία τράπεζα, χαῖρε, δι'
ἄρτου τῆς ζωῆς, Παναγία Παρθένε, ἡ στάχυν
βλαστήσασα, τὸν ζωὴν πᾶσι φέρουσα, μόνον Κύριον,

Χριστόν, ὃν πόθῳ αἰνοῦντες, Σὲ δοξάζομεν, ὡς τῆς ἡμῶν σωτηρίας, αἰτίαν καὶ πρόξενον.

**Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'.
Ταχὺ προκατάλαβε.**

Ὅρων τὸν Παντάνακτα, ἐν οἴκῳ σοῦ πατρικῷ, σεμνῶς ἀνακείμενον, σὺν τοῖς Αὐτοῦ Μαθηταῖς, συνέχαιρες, Λάζαρε, καὶ ἐξ Αὐτοῦ χειλέων, ὄντως ἀψευδεστάτων, ἤκουες σωτηρίας, τῆς ψυχῆς κηρυγμάτων, τῆς κώμης Βηθανίας βλαστὲ, θεοειδέστατε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παθῶν ἀποδίωξον, τὰς προσβολὰς, Ἀγαθή, καὶ τάχος διάλυσον, τῶν πειρασμῶν τὴν ἀκλὺν, φωτὶ Σῶν δεήσεων, πρὸς τὸν ἐκ Σοῦ τεχθέντα, ἀνηρότως, Παρθένε, ἵνα εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν αἰώνων ὑμνῶμεν, ὡς πάντων Σε μερόπων, χαρὰν ἀδιασάλευτον.

**Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν
ὠραιότητα.**

Ὑμνοῖς καὶ ᾠσμασι, τὴν θείαν μνήμην σου, τὴν πανσεβάσμιον, γεραίρει, Λάζαρε, ἡ Βηθανία, ἡ πατρίς, ἡ θεία σου, καὶ ἡ Κύπρος, ἧς τὸν θεῖον σύλλογον, Κιτιέων ἐποίμανας, καὶ σοφῶς κατηύθυνας, πρὸς νομὰς ἀφθαρτότητος, ὡς ἄγρυπνος Ποιμὴν, θεοφόρε, αὔχος καὶ σέμνωμα Δικαίων.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου, ψυχὴν καταύγασον, φωτὶ τῆς χάριτος, τοῦ θεοῦ Τόκου Σου, ἀγνή Παρθένε, Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, καὶ ἀχλὺν ἀπέλασον, τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου, ὅπως εὕρω ἔλεος, ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως, καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ Σοι· χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. *Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.*

Στ. *Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δέ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλει τὸ στερέωμα.*

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (Κεφ. ιβ' 1 - 18).

Πρὸ ἐξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν...

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

Δόξα. Τοῦ σεπτοῦ Λαζάρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. **Στ.** *Ἐλέησόν με, ὁ Θεός,...*

Πυρσὲ ἀείφωτε τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναζώσεως, καὶ σέλας φωτόλαμπρον εὐσεβείας, Κιτιέων φωτίζον τοὺς δῆμους, Λάζαρε θεοτίμητε, ῥῦσαι κινδύνων καὶ θλίψεων, τοὺς ἐορτάζοντας πόθῳ τὴν δευτέραν σου κοίμησιν, καὶ τὴν τοῦ σοῦ τιμίου λειψάνου εἰς

Βασιλεύουσαν μετὰθεσιν, πρεσβείαις σου πρὸς τὸν
ἐξαναστάντα Κύριον.

Οἱ Κανόνες· Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ
ἀκροστιχίς· Λάζαρον, Κιτιέων Ἐπίσκοπον,
μεγαλύνω. Χ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Λαζάρου τὴν ἔγερσιν, περιχαρῶς μεγαλύνοντες,
δευτέραν γεραίρομεν, κοίμησιν ὕμνοις αὐτοῦ, καὶ
κραυγάζομεν· Κιτίου Ἱεράρχα, βροτῶν ἀναστάσεως,
πρότυπον γέγονας.

Ἀνάστημα ἔνδοξον, τῆς Βηθανίας, τὸ κήρυγμα,
νεκρῶν ἀναστάσεως, ἐκ τῶν χειλέων Χριστοῦ, μάκαρ
Λάζαρε, ἀκήκοας καὶ πρᾶξιν, αὐτῆς εἶδες ἔμπρακτον,
ἐν τῷ προσώπῳ σου.

Ζωὴν ἐδωρήσατο, σοὶ ὁ Χριστός, μάκαρ Λάζαρε,
φωνήσας πρὸ μνήματος σοῦ «ἐξω δεῦρο» ταχύ, ἄνερ
φίλτατε, ἵνα μηνύσης πᾶσι, βροτῶν ἐκ τοῦ μνήματος,
τὴν ἐξανάστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἀγνείας πολύτιμον, καὶ παρθενίας κειμήλιον,
πιστοὺς χειραγώγησον, πρὸς μακαρίαν ζωὴν, τὴν ἐν
δώμασι, τῶν οὐρανῶν, Παρθέने, Πανύμνητε
Δέσποινα, Θεογεννήτρια.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους.

Ῥεόντων ἀπάντων ὑπερόπτης, ὀφθεῖς καὶ ἀρρέυστων ζηλωτής, μετὰ σὴν παλινδρόμησιν, ἐκ τοῦ θανάτου, Λάζαρε, εἰς τὴν ζωὴν, ἐβίωσας, ἐν Κύπρῳ ἔτη τριάκοντα.

Ὁφθεῖς διὰ βίου σου ἀμέμπτου, φαιδρότης σεμνῶν Ἱεραρχῶν, ἐλάμπρυνας τὸ Κίτιον, ὃ σκῆνει σου ἡγίασας, τὸ θεῖον, Πάτερ Λάζαρε, φρουρὲ καὶ φύλαξ τῆς πόλεως.

Νῦν, Λάζαρε, μνήμην σου τὴν θείαν, τιμῶντες χοροὶ τῶν εὐσεβῶν, μελισταγέσιν ᾠσμασιν, τῷ σῷ Ναῷ προστρέχομεν, καὶ πίστει ἀσπαζόμεθα, θήκην σεπτὴν τῶν λειψάνων σου.

Θεοτοκίον.

Κυρία καὶ Δέσποινα τοῦ κόσμου, Παρθένε, πιστῶν καταφυγὴ, καὶ θεῖον παραμύθιον, τῶν θλιβομένων, πρόσδεξαι, ἡμῶν λιτὰς ὡς εὖοσμον, καὶ πανευῶδες θυμίαμα.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Τὴν δευτέραν σου, ἐκ τοῦ Κιτίου, νῦν μετάστασιν, ἀνευφημοῦντες, πρὸς ζωὴν τὴν αἰωνίζουσαν, Λάζαρε, ὡς Ἱεράρχην καὶ φίλον τοῦ Κτίσαντος, σὲ μακαρίζομεν, Πάτερ ἀοίδιμε, καὶ κραυγάζομεν· ἰκέτας θερμούς σου ἔλκυσον, πρὸς δόμους ἐν Χριστῷ αἰδιότητος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοδόξαστε, Παρθενομῆτορ, θρόνε πάγχρυσε, Παμβασιλέως, Ἰησοῦ καὶ εὐπρεπὲς ἀνακτόριον, Αὐτοῦ, ἡμᾶς τοὺς Σοὺς δούλους ἀνάδειξον, ναοὺς λαμπροὺς ἐν Χριστῷ τελειώσεως, ἵνα πάντοτε Σὲ ᾅσμασι μεγαλύνωμεν, καὶ Τόκον Σου δοξάζωμεν τὸν πάνσεπτον.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἱεράρχα θεοφόρε, τοῦ Κιτίου, ἐφαίδρυνας, ἀναστάσεώς σου, ταῖς ἀκτῖσι κόσμου τὰ σύμπαντα, καὶ ποιμασίας βολίσι σου ἐφώτισας, τὴν ἀγέλην σου, ἣν λογικὴν, μάκαρ Λάζαρε.

Ταῖς χερσὶ τοῦ θείου Παύλου, καὶ Βαρνάβα ἀπείληφας, ἀρχιερωσύνης, χρίσμα, ἱερώτατε Λάζαρε, κρηπὶς καὶ βάθρον τῆς πίστεως ἀσάλευτον, ὁ δεικνύμενος, τὴν τῶν νεκρῶν ἐξανάστασιν.

Ἰλεούμενος μὴ παύσῃ, τὸν Θεάνθρωπον, Λάζαρε, τοῖς ἀνευφημοῦσι, τὴν σεπτὴν δευτέραν σου κοίμησιν, καὶ τὴν ὀτρύνσει τοῦ Λέοντος τοῦ ἄνακτος, μετακόμισιν, εἰς Βασιλεύουσαν σκήνους σου.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ Σῇ σεπτῇ νηδυῖ, δεξαμένη τὸν Κύριον, Κεχαριτωμένη, γένος τῶν μερόπων ἐθέωσας, τὸ μεγαλύνόν Σε ᾅσμασιν ἐμπρέπουσι, καὶ τὸν Τόκον Σου, δοξάζον τὸν Ὑπερούσιον.

Ὡδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡς παλινδρομήσαντα, πρὸς τὴν ζωὴν τιμῶμέν σε,
Λάζαρε θεόφρον, ὥς ἐξ ὕπνου, καὶ
μετανάστηνπατρίδος σου τῆς κλεινῆς, σαφῶς
γεγονότα, θαυμαστὲ, τοῦ Κιτίου Πρόεδρε, ἱερὲ καὶ
αἰδέσιμε.

Ναόν σοι ἀνήγειρεν, ἐν Κύπρῳ εὐπρεπέστατον,
Λάζαρε, ὁ Λέων, ὁ κομίσας, τῶν σῶν λειψάνων, τὴν
θήκην τὴν ἱερὰν, εἰς τὴν Βασιλίδα τὴν κλεινὴν, ἄναξ ὁ
ἀοίδιμος, καὶ σοφὸς καὶ πιστώτατος.

Ἐκ τάφου ἀνέστησεν, ὁ Ζωοδότης Κύριος, σὲ τὸν
τετραήμερον θανόντα, καὶ ὁδοῶτα ἐκ κοῖκῆς σου
σαρκὸς, σαφοῦς ἀναλύσεως, σεπτὲ, Λάζαρε,
συγκάθεδρε, δαιτυμόνων τοῦ Κτίσαντος.

Θεοτοκίον.

Παρόπτας ἀνάδειξον, τῶν ἐπιγείων δούλους Σου,
καὶ τῶν οὐρανίων καὶ αὐλῶν, Θεοκυῆτορ, χαρὰ
πιστῶν, ζηλωτὰς, τοὺς Σὲ μεγαλύνοντας ἀεὶ, καὶ
Λαζάρου κοίμησιν, τὴν σεπτὴν ἐορτάζοντας.

Ὡδὴ στ΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἴδου, τὴν μνήμην σου σέβοντες, λιτὰς σου τὰς
θερμὰς ἐξαιτούμεθα, ἵνα τῆς κρείττονος,
ἐξαναστάσεως τύχωμεν, οἱ σὲ ὑμνολογοῦντες,
τρισμακάρε Λάζαρε.

Σκιρτᾷ καὶ χαίρει καὶ γάνυται, Κιτίου ἡ ὁμήγυρις,
Λάζαρε, τῇ προστασίᾳ σου, καὶ ἀντιλήψει ταχεῖα σου,
καὶ ἀρωγῇ καὶ σκέπῃ, θεοφορούμενε.

Κηρύττων πᾶσι Θεάνθρωπον, ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τὸν Κύριον, ὃν τετραήμερον, σὲ ἐκ νεκρῶν ἐξανέστησεν, Αὐτοῦ τὴν ζωηφόρον, ὕμνεις Ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Ὁδὸν ἡμῖν τὴν ἀπάγουσαν, ὑπόδειξον πρὸς θεῖα σκηνώματα, Θεογεννήτρια, ἀπλανεστάτη ἰθύντειρα, τῶν Σε μεγαλυνόντων, πρὸς βίον κρείττονα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ἦγαπημένον τοῦ Χριστοῦ καὶ περιπόθητον, ἀνευφημήσωμεν ἐκθύμως φίλον ἅπαντες, τὸν βλαστὸν τῆς Βηθανίας καὶ Κιτιέων, Ἱεράρχην τὸν σοφὸν ὡς ἀναστάσεως, τῆς κοινῆς βροτῶν ἐκτύπωμα θεϊότατον, πόθῳ κράζοντες· **χαίροις, Δίκαιε Λάζαρε.**

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελοι ἐκ μνημείου ἀπεθαύμασαν, μάκαρ, σὴν, Λάζαρε, ἀνάστασιν ξένην, προτυποῦσαν ἀπάντων βροτῶν, τὴν κοινὴν ἐκ τάφου, θαυμαστέ, ἔγερσιν καὶ ἄσμασιν ἐκραύγαζον, ὁμοῦ σὺν τοῖς ἀνθρώποις ταῦτα·

Χαῖρε, προσύλων ὁ ὑπερόπτης·

χαῖρε, αὐλῶν ὁ θεῖος μύστης.

Χαῖρε, Βηθανίας θεϊότατον βλάστημα·

χαῖρε, Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἀγαλλίαμα.

Χαῖρε, ὅτι τῇ συνέσει σου ἔλαμψας ὥσπερ πυρσός·

χαῖρε, ὅτι ἀναστάσει σου ἐδοξάσθη ὁ Χριστός.

Χαῖρε, τῶν Κιτιέων θεαυγῆς Ἱεράρχης·

χαῖρε, τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ Ἀρχιθύτης.
 Χαῖρε, ζωῆς ἀλήκτου ὁ μέτοχος·
 χαῖρε, σκηνῆς παμφώτου ὁ ἔνοικος.
 Χαῖρε, πιστοῖς ὁ τὸν πόλον δεικνύων·
 χαῖρε, βροτοῖς ὁ χαρὰν ἐπομβρίζων.
Χαίροις, δίκαιε Λάζαρε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου
 φίλου τοῦ Χριστοῦ, Λαζάρου τοῦ Τετραημέρου,
 Ἐπισκόπου Κιτίου τῆς Κύπρου.

Στίχοι.

*Ὁ πρὸς ζωὴν θαυμαστῶς παλινδρομήσας,
 Λάζαρε, ζωῆς ἀλήκτου νῦν μετέχεις.*

**Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστέ, ὁ Θεός,
 ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.**

Ὠδὴ ζ' . Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Παμμακάριστε, Κιτίου Κύπρου Πρόεδρε, μόνον
 ἐγέλασας, ὅτε κατεῖδες πηλοῦ, τὸν κλέπτην καὶ
 ἔφησθα· ὦ ματαιότητος, ὁ φθειρόμενος, ὁ κοῦς πηλὸν
 τὸν ἄσημον, καὶ φθειρόμενον νῦν κλέπτει!

Ὁλοφώτιστε, πυρσέ Θεοῦ τῆς χάριτος, φωσφόρε
 Λάζαρε, τῇ ἀναστάσει τῇ σῇ, τὸν ζόφον διέλυσας, καὶ
 τὴν σκοτόμαιναν, τῆς κακότητος, τῶν Ἰουδαίων,
 ὄλβιε, σὲ ζητούντων ἀποκτεῖναι.

Νῦν γηθόμενοι, Ναῶ σου προσπελάζοντες, τῷ
 θεῷ, Λάζαρε, διακοσμοῦντι λαμπρῶς, τὴν Λάρνακα

τάφον σου, κατασπαζόμεθα, καὶ τὴν θήκην σου, λειψάνων τὴν ἐκβλύζουσιν, θαυμασίων πᾶσι ρεῖθρα.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε, Σὲ πόθῳ μεγαλύνοντες, τὴν προστασίαν Σου, τὴν ταχινὴν ἐκτενῶς, αἰεὶ καὶ ἀντίληψιν, τὴν Σὴν γεραίρομεν, οἱ τὴν κοίμησιν, Λαζάρου ἑορτάζοντες, τὴν δευτέραν, Θεοτόκε.

Ὡδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἦχεις παρρησίαν πρὸς τὸν Κτίστην, τὸν σὲ ἐκ θανάτου ἀναστήσαντα, ὄντα τετραήμερον, ἐν τῷ Ἄδῃ, Λάζαρε, Αὐτῷ πρεσβεύειν πάντοτε, ἐγείραι ἅπαντας, ἐξ ὕπνου ἀμαρτάνων παντοίων, καὶ ἀμπλακημάτων, βοθύνου, Ἱεράρχα.

Γεῦσιν ὁ δεξάμενος θανάτου, καὶ γνῶσιν τῶν ἐν γενένη τῆς κολάσεως, εἰληφῶς οὐδέποτε, ἐν ζωῇ ἐγέλασας, ἀλλὰ Χριστοῦ δεόμενος, θεόφρον Λάζαρε, οὐκ ἔπαυσας ὑπὲρ σωτηρίας, τῶν ψυχῶν ἀπάντων, τῶν ἐν καταχθονίοις.

Ἄνερ, ὁμοδίαιτε Δικαίων, καὶ φίλε ἡγαπημένε τοῦ Παντάνακτος, Λάζαρε, ὥράϊσμα, Βηθανίας, ἔλαμψας, ἐν Κύπρῳ ὡς Ἐπίσκοπος, Κιτίου ἁμεμπτος, καὶ χθόνα καθηγίαςας νήσου, τὴν αὐτῆς λειψάνῳ, τῷ σῷ χαριτοβρύτῳ.

Θεοτοκίον.

Λῦσον, Θεοτόκε, τὴν ὁμίχλην, παθῶν τῶν θερμῶς παρακαλούντων Σε, καὶ μακαριζόντων Σε, καθ' ἐκάστην, Ἄχραντε, ὡς ἀπλανῇ ἰθύντειραν, πιστῶν

πρὸς θέωσιν, καὶ πλάνου τῆς μανίας ταχίστην,
Κεχαριτωμένη, ὀλέτειραν, Παρθένε.

Ὡδὴ θ' . Ἄπας γηγενής.

Ὑμνησαν τὴν σὴν, ἐκ μνήματος ἔγερσιν, τὴν
ξένην, Λάζαρε, οἰκουμένης πέρατα, δοξολογοῦντα τὸν
ἀναστήσαντα, ἐκ τάφου τετραήμερον, σέ, Πάτερ
δίκαιε, ὁδοδῶτα ἐκ τῆς ἀναλύσεως, φθειρομένης
σαρκὸς σου, πανεύφημε.

Νῦν πανευλαβῶς, τιμῶντες δευτέραν σου
κοίμησιν, Λάζαρε, καὶ τὴν μετακόμισιν, τῶν σῶν
λειψάνων εἰς Βασιλεύουσαν, ἐκ τοῦ Κιτίου, ἔνθεε,
παρὰ τοῦ Λέοντος, βασιλέως θεοσόφου, στέφομεν, τὴν
σὴν μνήμην εὐήχοις μελίσμασι.

Ὡς καταφυγῆς, σέ τεῖχος κεκτήμεθα, καὶ
ἀκαταίσχυντον, πρέσβυν πρὸς τὸν Κύριον, σὴν θείαν
μνήμην πανηγυρίζομεν, Δικαίων κλέος, Λάζαρε, καὶ
δυσωποῦμέν σε· περιφρούρει ἀκλινῶς καὶ φύλαττε,
οὐρανόθεν τοὺς σέ μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε τῶν βροτῶν, θερμὸν καταφύγιον, χαῖρε
ἰθύντειρα, εὐσεβῶν πρὸς θέωσιν, Παραμυθία, χαῖρε
ἀνύστακτε, τῶν θλιβομένων, Δέσποινα, Θεογεννήτρια,
καὶ νεφέλη χάριτος θεόσδοτε, τῶν εἰς Σέ
προσπρεχόντων ἐκ πίστεως.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Κιτίου τὸν θεόσοφον, Ποιμένα εὐφημήσωμεν, ὄνπερ Βαρνάβας καὶ Παῦλος, ἐχειροτόνησαν τούτου, Ἀρχιερέα τίμιον, καὶ μύστην ιερώτατον, ὡς φίλον τοῦ Παντάνακτος, ἠγαπημένον ἐκ τάφου, ξένως αὐτὸν ἀναστάντα.

Θεοτοκίον.

Τὴν τοὺς μοχλοὺς συντρίψασαν, καὶ πύλας Ἰδοῦ, Δέσποιναν, Αὐτῆς Υἱῶ τῷ πανσέπτῳ, ἐγκωμιάσωμεν πόθῳ, ὡς πύλην ἀδιόδευτον, ἣν μόνον ὁ Θεάνθρωπος, Σωτὴρ Χριστὸς διώδευσεν, ἵνα ἡμῖν σωτηρίας, δείξη ὁδὸν τὴν ἀρίστην.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
Στιχηρά Προσόμοια. Ἦχος α'. Πανεύφημοι
Μάρτυρες.

Πανεύφημε Λάζαρε, Χριστοῦ, φίλε, κατηξίωσαι, ἐν δόμοις αἰδιότητος, καὶ δόξης κρείττονος, σὺν Αὐτῷ ἀπαύστως, μάκαρ ἐπαγάλλεσθαι, τῷ σὲ ἐκ τοῦ μνημείου ἐγείραντι, καὶ καταργήσαντι, τοῦ θανάτου κράτος, Ἄγιε, δι' ἐνδόξου, Αὐτοῦ Ἀναστάσεως.

Θειότατε Λάζαρε, φωτὶ, θείῳ ἐλλαμπόμενος, τὸν ἀναστάντα ἐκ μνήματος, Χριστὸν ἐκήρυξας, ἐν τῇ Κιτιέῳ, πόλει, ἥς ἀνύστακτος, Ποιμὴν, θεοειδὲς ἐχρημάτισας, καὶ ιερώτατος, θεοφάντωρ· ὅθεν κοίμησιν, σὴν δευτέραν, λαμπρῶς ἐορτάζομεν.

Μαρίας καὶ Μάρθας ἀδελφέ, σὺν αὐταῖς καθήμενος, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Κτίσαντος, Κυρίου

ἤκουσας, τῶν Αὐτοῦ πανσόφων, λόγων, οὓς δεξάμενος, ὡς δρόσον ἐν καρδίᾳ σου, Λάζαρε, σεπτέ, ἡξίωσαι, διδαγμάτων σου τοῖς νάμασι, Κιτιέων, δροσίσαι ὁμήγυριν.

Τὸν φθόνον φυγὼν τῶν μιαρῶν, Ἰουδαίων, Λάζαρε, θελόντων στόμα σφραγίσαι σου, λαλοῦν ἀνάστασιν, καὶ σὲ ἀποκτεῖναι, οἶκόν σου κατέλιπες, καὶ ἦλθες εἰς τῆς Κύπρου τὸ Κίτιον, ἔνθα ἐποίμανας, τὴν αὐτοῦ ἀγέλην ἔλλογον, θεαρέστως, Ποιμὴν ὡς θειότατος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Λάμπας ὡς φωστὴρ φαινότατος, ὑπὲρ τῆς πρώτης βιοτῆς σου τῇ δευτέρᾳ, Κίτιον τῆς Κύπρου ἐφώτισας, Λάζαρε φωτόλαμπρε· διασκεδάσας γὰρ θανάτου τὴν ζόφωσιν, ἀστραπαῖς τῆς σῆς ἐκ τάφου ἐγέρσεως, καὶ κηρύξας πᾶσι Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν, ἀπῆλθες Αὐτῷ συνεῖναι καὶ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῆς ἡμῶν ἐκ βυθοῦ κακίας ἐγέρσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν Σε, Θεοτόκε Παρθένε,...

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, τὴν ἀνάστασιν τὴν κοινήν, Λάζαρε, τῷ κόσμῳ, ὁ δεικνύμενος ἀληθῶς· χαίροις, τοῦ Κιτίου, θεόπνους Ἱεράρχης, ὡς φίλος παρρήσιαν, ἔχων πρὸς Κύριον.

Τετράστιχον.

*Λάζαρον Χαραλάμπης ἔστεψεν ὕμνοις,
 Δαμασκηνοῦ χάριν, τὸν τετραήμερον,
 καὶ Μαρίας σεμνῆς σὺν αὐτοῖς οἰκείοις,
 αὐτὸν τιμώντων, ὡς Κιτίου Ποιμένα.*

Ὁ ἅγιος Λάζαρος ὁ Τετραήμερος

Ἐπίσκοπος Κιτίου Κύπρου

Ἡ μνήμη τῆς δεύτερης κοιμήσεώς του τιμᾶται στὶς 16 Ὀκτωβρίου.

Ἡ Βηθανία μᾶς εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὸ φίλο τοῦ Χριστοῦ Λάζαρο, ποὺ ζοῦσε σ' αὐτὴν καὶ ποὺ μετὰ τὸ θάνατό του τὸν ἀνέστησε ὁ Χριστὸς καὶ μάλιστα τέσσαρες ἡμέρες μετὰ, παρὰ τὴν προτροπὴ τῆς ἀδελφῆς του Μάρθας νὰ μὴν πλησιάσει στὸ μνημεῖο λέγοντας «Κύριε, ἥδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστι» (Ἰω. ια' 39). Τὸν ἀπέτρεπε δηλαδὴ νὰ πλησιάσει, γιατί ἐξέπεμπε τὴ δυσοσμία τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς σάρκας, αὐτὴ ποὺ τὴν ἀναδίδεται μετὰ τὸ θάνατο κάθε ἀνθρώπου. Ὁ Χριστὸς μας, ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦλθε γιὰ νὰ καταργήσει μὲ τὸ σταυρικὸ θάνατό Του τὸν «τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου» (Ἐβρ. β' 14) πλησίασε καὶ τὸν ἀνέστησε τονίζοντας μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ μυστήριό τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων ἀναστάσεως.

Τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ θαῦμα τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου ἐξήγειρε τοὺς Ἰουδαίους καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τους, οἱ ὁποῖοι «ἐβουλεύσαντο ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσι» (Ἰω. ιβ' 10), γιατί πλῆθος Ἰουδαίων πῆγαινε στὴ Βηθανία, γιὰ νὰ βεβαιωθεῖ γιὰ τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖο διαδιδόταν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, καὶ ὅταν διαπίστωναν ὅτι ὁ Λάζαρος ζοῦσε πίστευαν στὸ Χριστό. Ἔτσι ὁ Λάζαρος μετὰ τὴν ἐγερσὴ του καὶ τὰ ἐκούσια πάθη καὶ τὴν ἀνάστασή τοῦ Χριστοῦ μας διωκόμενος κατέφυγε στὴ νῆσο Κύπρο, ὅπου ἀργότερα τὸν συνάντησαν οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρνάβας καὶ τὸν χειροτόνησαν Ἐπίσκοπο Κιτίου.

Τὸ ἀρχαῖο Κίτιο εἶναι ἡ γενέτειρα πόλη τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος καὶ βρίσκεται κοντὰ στὴ σημερινὴ Λάρνακα, τὴν ὁποία κοσμεῖ περίλαμπρος Ναὸς τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, μέσα στὸν ὁποῖο βρίσκεται καὶ ὁ πάνσεπτος τάφος του. Ἡ πόλη αὐτὴ εἶχε τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ δεχθεῖ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς ἀγάπης ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς προσωπικοῦ φίλου τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὶς ἀδελφές του Μάρθα καὶ Μαρία, παρακαθόταν «παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἤκουε τῶν λόγων Αὐτοῦ» (Λουκ. ι' 42). Ὁ Ἅγιος Λάζαρος ποίμανε τὸ λαὸ τοῦ Κιτίου μὲ ταπείνωση καὶ

ἀγάπη καὶ τοῦ πέρασε ὄχι μόνο τὸ μήνυμα τῆς εὐσεβείας, γιὰ νὰ ζήσει αὐτὸς τὴν παροῦσα ζωὴ «σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς» (Τιτ. β' 12), ἀλλὰ καὶ τὸ μήνυμα τῆς αἰώνιας μακαριότητος, τὴν ὁποία καὶ αὐτὸς ἀπολαμβάνει μετὰ τὸ θάνατό του, ἀπὸ τὰ σκαλιὰ τοῦ ὁποίου πέρασε δύο φορές. Τὸν πρῶτο γιὰ νὰ ζήσει τριάντα ἀκόμη χρόνια καὶ νὰ ἀκολουθήσει τὰ βήματα τῶν Ἀποστόλων εὐαγγελιζόμενος τῇ σωτηρίᾳ, καὶ τὸ δεύτερο, γιὰ νὰ ἀπολαύσει μόνιμα τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν κοντὰ στὸν ἀγαπημένο του φίλο, τὸν ἀναστημένο Ἰησοῦ.

Ἡ παράδοση τοῦ λαοῦ ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἅγιος Λάζαρος τὰ τριάντα χρόνια ποὺ ἔζησε μετὰ τὴν πρώτη του ἀνάσταση ἦταν σκυθρωπὸς καὶ ἀγέλαστος, ὄχι γιατί δὲν εἶχε χάρη Θεοῦ, ἀφοῦ ἀνάμεσα στὰ ἀγαθὰ ποὺ αὐτὴ παρέχει στοὺς πιστοὺς μὲ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα εἶναι ἡ «χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, πραότης» (Γαλ. ε' 22), ἀλλὰ γιατί τὰ μάτια του εἶδαν τὴν ἀτέλειωτη καταδίκη τῶν ἁμαρτωλῶν κατὰ τὴν τετραήμερη παραμονή του στὸν Ἄδη. Λέγεται μάλιστα ὅτι δὲ γέλασε ποτὲ στὴ ζωὴ του, παρὰ μόνο μία φορά, ὅταν εἶδε κάποιον νὰ κλέβει ἓνα πῆλινο ἀγγεῖο καὶ τὸ σχολίασε χαμογελώντας καὶ λέγοντας: «Τὸ ἓνα χῶμα κλέβει τὸ ἄλλο» δηλαδὴ ὁ χωμάτινος ἄνθρωπος κλέβει κάτι τὸ χωμάτινο, τὸ εὐτελές, ἀγνοώντας ὅτι «ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτὶ ἔρχεται» (Α' Θεσ. ε' 2).

Τὰ τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου Λαζάρου μετὰ τὴν ἔγερσή του ἀπὸ τὸν Κύριο στὴ Βηθανία ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου λέγοντας: «Ἐν παραδόσεσιν εὔρομεν ὅτι τριάκοντα ἐτῶν ἦν τότε ὁ Λάζαρος, ὅτε ἐγήγερται μετὰ δὲ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἄλλα τριάκοντα ἔζησε καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε κοιμηθεὶς». Γιὰ τριάντα χρόνια παραμονῆς στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τοῦ Κιτίου τοῦ Ἁγίου Λαζάρου ἀναφέρει καὶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, ὁ Στουδίτης, στὶς Κατηχήσεις του.

Μετὰ τὴν δευτέρη κοίμησή του ὁ Ἅγιος Λάζαρος, ποὺ συνέβη στὶς 16 Ὀκτωβρίου σύμφωνα μὲ κώδικα τῶν Καυσοκαλυβίων, ἐτάφη σὲ μαρμάρινη λάρνακα, ἡ ὁποία σύμφωνα μὲ τὸ Συναξαριστὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔφερε τὴν ἐπιγραφή: «Λάζαρος ὁ τετραήμερος καὶ φίλος τοῦ Χριστοῦ». Στὸν κώδικα τῶν Καυσοκαλυβίων στὶς 16 Ὀκτωβρίου ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς: «Ἐτέθη σήμερον (τῇ 16ῃ) ἐορτάζεσθαι ἡ δευτέρα κοίμησις τοῦ δικαίου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου καὶ ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ. Ἄτοπον γὰρ δοκεῖ μοι μὴ ἐορτάζεσθαι ἰδιαιτέρως ὁ τοιοῦτος μέγας Ἅγιος· ὥσπερ γὰρ καὶ τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ ἐορτάζεται μὲν ἡ ψηλάφησις αὐτοῦ ἐν τῇ μετὰ τὸ Πάσχα Κυριακῇ, ἐορτάζεται δὲ ἰδιαιτέρως καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ ἐν τῇ στ' Ὀκτωβρίου· καθότι ἐκεῖναι, ἡγουν ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου καὶ ἡ ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ, οὐκ εἰσι τῶν ἁγίων τούτων ἐορταί, ἀλλὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δεσποτικαὶ ἐορταί». Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ τῆς δευτέρας κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου Λαζάρου εἶναι Ἀγιορειτικῆς ἐπινοήσεως καὶ μάλιστα ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου καὶ τῆς ἀκολουθίας ἡ ὁποία τὸ συνόδευε, ἀλλὰ

δὲν ὑπάρχει σήμερον, δηλώνει ὅτι εἶναι ἄγνωστη ἡ ἡμερομηνία τῆς κοιμήσεως τοῦ αὐτῆς. Ἡ 16ῃ Ὀκτωβρίου συνδέθηκε μὲ τὴν ἡμερομηνία τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου τοῦ λειψάνου καὶ προηγεῖται αὐτῆς κατὰ μίαν ἡμέρα, ὥστε ἡ ἀνακομιδὴ νὰ ἐορτάζεται τῇ μεθέορτο. Στὸ χειρόγραφο τῶν Καυσοκαλυβίων ὑπάρχουν οἱ ἐξῆς ἱαμβικοὶ στίχοι:

Ἐν γῇ ξενίζεις, Λάζαρε, Χριστὸν πάλαι,

σὲ δὲ ξενίζει αὐτὸς ἄρτι ἐν πόλῳ.

Ἑκτη καὶ δεκάτῃ θᾶνε αὖθις ὁ κῆρυξ Λάζαρος.

Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ἔγινε ἐπὶ Λέοντος ΣΤ΄ τοῦ σοφοῦ τὸ ἔτος 890 μ. Χ. Αὐτὴ μαζὶ μὲ τὴ μετάθεσὶ τῆς στὴν Κωνσταντινούπολη ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας στὶς 17 Ὀκτωβρίου. Ὁ Αὐτοκράτορας ὡς ἀντάλλαγμα τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Λαζάρου στὴ Βασιλεύουσα ἔκτισε τὸ μεγαλοπρεπὲς Ναὸ τοῦ Ἁγίου, ὁ ὁποῖος διατηρεῖται ὡς σήμερα στὴ Λάρνακα.

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας

Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας.

Ἰκάνωσον ἅπαντας

ἀεὶ σε μακαρίζοντας,

Λάζαρε, Κιτίου ἱεράρχα,

τυχεῖν ἐν πόλῳ

τῆς αἰδίου ζωῆς,

ἧς μέτοχος πέλεις, θαυμαστὲ

μύστα θείας χάριτος

καὶ ποιμένων ἀρχέτυπον.